

ZABERN

Politiikassa sattuu sellaisia „tapauksia”, jolloin tietyn asiaintilan olemus paljastuu tavattoman voimakkaasti ja selvästi jotenkin aivan äkkiä, verrattain vähäisen tapauksen yhteydessä.

Zabern on Elsassin pikkukaupunkeja. Yli 40 vuotta sitten voitokkaat preussilaiset kiskaisivat Elsassin irti Ranskasta (vain yksi ainoa puolue Saksassa, nimittäin sosialidemokraatit, esitti kiivaan protestin sitä vastaan). Yli 40 vuotta on Elsassin ranskalaista väestöä väkipakolla „saksalaistettu” ja kaikkinaisella painostuksella „patistettu” kuninkaallis-preussilaiseen, äärimmäisen raakaan, virkavaltaiseen keppikuriin, jota nimitetään „saksalaiseksi kulttuuriksi”. Mutta elsassilaiset ovat vastanneet siihen protestihenkisellä laulullaan: „Te olette kaapanneet Elsassimme, Lothringenimme, te voitte saksalaistaa peltommekin, mutta ette koskaan valtaa sydämiämme, ette koskaan”.

Ja nyt sitten preussilainen aatelismies, nuori upseeri Forstner on vienyt asiat räjähtämispisteeseen. Hän haukkui karkeasti Elsassin väestöä („vakes” on karkea haukkumasanana). Saksalaiset Purishkeitshit ovat miljoonia kertoja käyttäneet kasarmeissa samanlaista kieltä, ja se on aina käynyt päinsä. Miljoona ensimmäisellä kerralla... tulikin tenä!

Nyt purkautui esiin kaikki se, mitä oli patoutunut niinä vuosikymmeninä, joiden kuluessa oli harjoitettu sortoa, nälvimistä ja solvaamista, niinä vuosikymmeninä, joiden kuluessa oli suoritettu väkivaltaista preussilaistamista. Ei se ollut ranskalaisen kulttuurin kapinoimista saksalaista vastaan — Dreyfusin juttu ¹¹⁹ osoitti aikoinaan, että Ranskassa on yhtä paljon kuin jossain muussakin maassa raakaa

sotilaskastia, joka on valmis kaikenlaisiin julmuuksiin, barbaarimaisuuteen, väkivaltaan ja rikoksiin. Ei, siinä ei ollut ranskalainen kulttuuri saksalaista vastassa, vaan Ranskan useissa vallankumouksissa kasvanut demokratia nousi kapinaan itsevaltiutta vastaan.

Mielenkuuhu väestön keskuudessa, suuttumus preussilaisia upseereja kohtaan ja vapautta rakastavan ja ylpeän ranskalaisen väkijoukon pilkanteko heistä, preussilaisten sotapukarien vimmuttu kiukku, mielivaltaiset vangitsemiset ja yleisön pieksemiset,— kaikki tämä synnytti Zabernissa (ja sittemmin miltei koko Elsassissa). „anarkian”, kuten porvarilliset lehdet sanovat. Saksan tilanherra-, „lokakuulais”-, pappismieliset valtiopäivät hyväksyivät suurella enemmistöllä Saksan keisarillista hallitusta *vastaan* tähdätyt päätöslauselman.

„Anarkia” on typerä sana. Se edellyttää, että Saksassa on ollut ja on „säädetty” siviililakiin perustuva järjestys, josta — jonkin paholaisen yllytyksestä! — on poikettu. „Anarkia”-sana aivan huokuu virallisen, tilanherrojen ja sotilaskastin edessä nöyristelevän saksalaisen yliopiston „tieteen” (luvallanne sanoen, tieteen) henkeä, tieteen, joka on ylistänyt tavatonta Saksassa vallitsevaa „*laillisuutta*”.

Zabernin tapaus osoitti, että Marx oli oikeassa nimittäessään miltei 40 vuotta sitten Saksan valtiojärjestelmää „parlamentaarisiin muotoihin koristelluksi sotilasdespotismiksi”¹²⁰. Marx antoi Saksan „perustuslain” oikeasta olemuksesta satatuhatta kertaa *syvämmemmän* arvion kuin sadat porvariston professorit, papit ja publisistit, jotka ylistivät „oikeusvaltiota”. Nämä ryömivät vatsallaan saksalaisten tilapäisnousukkaiden menestyksen ja voiton edessä. Marx antoi arvion politiikan luokkaolemuksesta pitäen ohjeenaan *koko kansainvälisen* demokratian ja kansainvälisen työväenliikkeen kokemusta eikä kyseellistä tapahtumain „käännettä”.

Zabernissa ei „pulpahtanut” esiin „anarkia”, vaan siellä kärjistyi ja purkautui esiin Saksan *todellinen* komento, preussilaisen puolifeodaalisen maanomistajan sapelivalta. Jos Saksan porvaristolla olisi kunniantuntoa, jos sillä olisi järkeä ja omaatuntoa, jos se uskoisi siihen, mitä puhuu, jos sen teot eivät olisi ristiriidassa sen sanojen kanssa,— sanalla sanoen, jos se *ei* olisi porvaristoa, joka on joutunut vastakkain sosialistisen proletariaatin miljoonajoukkojen

kanssa, niin se olisi Zabernin „tapauksen” „takia” tullut tasavaltalaiseksi. Mutta nyt asia rajoittuu porvarillisten poliitikoitsijain platonisiin protesteihin — parlamentissa.

Mutta parlamentin ulkopuolella asia ei rajoitukaan siihen. Saksan pikkuporvariston suurissa joukoissa on mieliala muuttunut ja muuttuu yhä. Olosuhteet ovat muuttuneet, taloudellinen tila on muuttunut, preussilaisen aateliston „rauhallisen” sapelivaltiuden *kaikki perusteet ovat järkkyneet*. Vastoin porvariston tahtoa *asiain kulku* vie sitä syvää poliittista kriisiä kohti.

Jo on mennyt ohi se kausi, jolloin „saksalainen Michel” nukkui rauhassa preussilaisten Purishkevitschien hoivatessa häntä ja Saksan kapitalistisen kehityksen ollessa poikkeuksellisen onnellista. Yleinen, perinpohjainen romahdus kypsyä ja lähenee vastustamattomasti...

„*Za Pravdu*” № 47,
marraskuun 29 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „*Za Pravdu*” lehdessä
tekstin mukaan
